

(1920 – 2017)

MUSTAFA KARAPINAR

Mustafa Karapınar ile, İstanbul Bostacı'da, evinin yakınında bulunan tarihi Kuloğlu Camiinde buluştuk. Camiye vardığımızda tam bir İstanbul Beyefendisi ile karşılaştık. 93 yaşındaydı. Yaşına göre dinçliği ve parlak hafızası bizi hayretler içinde bıraktı. Bin maşallah, bin barekallah... Mustafa Ağabey kendisi beyan etti; Risaleleri pek fazla okuyamamış, hizmetlerin içinde de çok aktif olamamış. Fakat dinini, inancını gereği gibi yaşıyor. Üstad Bediüzzaman Hazretlerine ise son derece hayran ve bağlı.

Kader İstanbullu Mustafa Karapınar ile Asrın Bedi'si Said Nursi'yi Emirdağ'da buluşturmuş. Hem de Bediüzzaman Hazretlerinin ev hayatları içinde en sıkıntılı sayılan 1948 Afyon Mahkemesi öncesinde... Bu sebeple bize anlattıklarını önemli bulduk.

Mustafa Ağabeyin ormancı olması hasebiyle atını üç-dört kere Hz. Üstad'a vermesi, O'na kömür yetiştirmesi, su göndermesi karşılıksız kalmamış elbette. Hz. Üstad, Mustafa talebesini dua halkasına almış. Bu duaların himmetiyle o fırtınalı dönemde ciddi bir sıkıntı çekmemiş Mustafa Karapınar. Bu teveccühün huzuru hâlâ açıkça görülüyor kendisinde. Az daha 1948 Afyon Hapishanesine beni de gönderiyorlardı diyor Mustafa Ağabey. Çok önemli bir hatırası da; Bediüzzaman Hazretlerini Emirdağ'dan Afyon Hapishanesine doğru kamyonla götürürlerken Üstad'ı son defa gören iki kişiden birisi olmasıdır. Hatıralarını kendisine okuyup tashih ettirdim.

Mustafa Karapınar Anlatıyor:

18 Nisan 1920 tarihinde pazartesi günü sabah saat 05'te Eyüp Sultan'ın Davudağa Mahallesi, Gülsuyu Sokakta dünyaya gelmişim. Orman teknisyeniyim. Babam İbrahim Hamdi Karapınar Deniz subayıydı. Nusret Mayın Gemisinde çarkçı subayıydı babam. 1941 yılında Bolu Orman Mektebinden mezun oldum. Emirdağ'da, 1946 senesinin başından itibaren 1949'un Ekim ayına kadar orman şefi olarak vazife yaptım. Üstad Hazretlerini orada tanıdım. Risaleleri yazamadım, doğrusunu söylemek gerekirse pek fazla da okuyamadım. Fakat Üstad Hazretlerini tanıdığım günden beri onun feyiyle bir vakit bile namazımı geçirmedim.

ÜSTAD HAZRETLERİ BENİM YERE OTURAMAYACAĞIMI ANLAYINCA SANDALYEYE OTURTUN DEDİ

Üstad Hazretlerini daha evvel Kastamonu Hayatı sırasında duyuyordum. İlk tanışmam ve ilk ziyaretim ise 1947 senesinde Emirdağ'da oldu. Emirdağ Hükümet Tabibi Tahir Barçın'ın sağlık memurlarından Hayri Gencer¹ bir gün bana, "Mustafa bakıyorum da sen iyi bir aileden geliyorsun ama bir cumaya bile gelemiyorsun" dedi. Birden başımdan kaynar sular döküldü, nasıl üzüldüğümü tarif edemem. Meğer O, Üstad Hazretlerinin sevgili bir talebesiymiş. Neyse "Sen Perşembe günü hazır ol, ben seni alacağım" dedi. O gün damatlık elbiselerimi giydim, beklemeye başladım. Geldi beni aldı. Önce Emirdağ Çarşı Camiinde ikinci namazını beraber kıldık. Hatta sünneti üç rekât kıldım heyecandan. Bana "Hadi gel Üstad Hazretlerinin elini öpelim" dedi. Yüreğim "Küt! Küt! Küt!" diye atmaya başladı. Gittik, kapıyı Ceylan açtı, içeri girdi izin aldı. Üstad Hazretleri kabul buyurdu bizi.

İçeri girdik, Üstad Hazretlerinin eline sarıldım, öptüm. O da bana sarıldı "Hoş geldin kardaşım" dedi. Üstad "Kardaşım" derdi. Orada bana dua etti ve "Ceylan, bu Mustafa kardaşım geldiği zaman hemen alacaksın. O sizin yerde gibi oturamaz, kürsü getireceksin ona, kürsüde oturacak" dedi. Kürsü dediği sandalye yani... Ben memur

¹ Merhum Hayri Gencer'in adı, Emirdağ Lâhikasında bulunan bazı mektupların altında ve Hz. Üstad'ın bir mektubunda geçmektedir. Şöyle: "Üç-dört saat sonra, Emirdağ'ının bir Hüsrev'i ve Feyzi'si, çok hayırlı olan tabib Hayri yanıma geldi..." (Emirdağ Lâhikası 186)

olduğum için bir bakışta benim yere oturamayacağımı hemen anladı. Üstad Hazretleri bir şeyler daha anlattı ama o heyecanla aklımda fazla bir şey kalmadı. İlk tanışmam böyle oldu. Artık ben bütün talebelerle, Çalışkan'larla, Mehmed Çalışkan'la, Osman Çalışkan'la tanıştım. Ondan sonra da çok görüşmem oldu.

ÜSTAD HAZRETLERİNE ÜÇ-DÖRT KERE ATIMI VERDİM

Üstad Hazretleri kırları gezmeyi çok severdi. Bazen at ile bazen de iki tekerlekli atlı arabayla gezerdi. Atımı Üstad Hazretlerine üç-beş kere vermişimdir ben. Atımı hazırlar kapısına götürür, bindirirdik Ceylan'la beraber. Beni yanında götürmez, ekseri Ceylan'la beraber giderlerdi. Bana da yirmi beş veya elli kuruş para verirdi.

Üstad Hazretlerinin içme suyu için Emir Sultan Türbesi'nin olduğu Gökpinar'dan su getirtirdim. Atımın heybesinin iki gözüne iki testi kor, seyisimi gönderir, doldurturdum. Testinin birini ben alırdım, diğeri Üstad Hazretlerine gönderirdim. Devlet erkânı, kaymakam, müddei-i umumi, jandarma kumandanı beni severdi. Bundan dolayı hiç ciddi bir soruşturma geçirmedi.

BU HADİSEYİ ÜSTAD'IN MANEVİ MAKAMINI GÖSTERMEK İÇİN ANLATAÇAĞIM

Şimdi anlatacağım hadise kendim için değıl, Üstad Hazretlerinin manevi makamını göstermek içindir.

Bir gece hava o kadar şiddetli ki Emirdağ'ı hop oturtup, hop kaldırıyor. Yatsı namazını evimde kıldım, sobanın karşısında bir sandalyeye oturdum. Ailem hamileydi karyolada yatıyordu. Birden "Ben bu sobayı yakıp ısınıyorum, acaba Üstad Hazretleri ne vaziyettedir" diye içme bir sıkıntı, bir ilham geldi. Sabahı zor ettim. Alacakaranlıkta hemen seyisimi çağırđım, "Git bir çuval kömür al hocaya götür" dedim. Mangal kömürü kullanırdı Üstad.

Üstad Hazretleri namazlarını kılmışlar. İmsaktan hemen beş-on dakika sonra namaza dururları, Şafii Mezhebine iktidaen. Bu kısmı Ceylan anlattı bana: "Mustafa Ağabey, Üstad Hazretlerinin çayını içiyordum. O anda bana 'Evladım Ceylan, kömür vaziyetimiz nasıldır?' dedi. 'Üstad'ım kömürümüz yok, bu son' dedim. 'Öyle ise Mustafa Kardaşıma söyle bana kömürü ilet sin' dedi. O anda kapının zili çaldı. 'Git bak Ceylan kim gelmiş?' dedi Üstad. Üstad Hazretlerinin yanına dönünce sordu 'Kim geldi Ceylan?' 'Üstad'ım buyurdunuz ya kömür geldi' dedim. Üstad Hazretleri 'Fesuphanallah, bak şu Mustafa'nın ihlâsına' diyerek seni andı" dedi Ceylan. Sonra Üstad Hazretleri bana yirmi beş kuruş para gönderdi. Canım Üstadım benim... (Mustafa ağabey burada ağlıyor) Ben de o parayı kismet parası olarak cüzdanıma koydum. Emirdağ'da Üstad Hazretleriyle irtibatımı hiç kesmedim. Zaten hep pencerede görürdüm onu.

ÜSTAD ADINA KELİME-İ TEVHİD ÇEKMEMİ İSTEDİLER

Sene 1947. Ramazan ayındayız. Kadir Gecesi geldi. Geceyi ihya etmek için Osman Çalışkan beni çağırđı. Aralarında taksim etmişler, Üstad Hazretleri hasta olduğu için benim iki yüz "Kelime-i Tevhid" çekmemi istedi. Ben de Üstad adına çektim. Gece rüyamda kapımızın zili çalındı. Kapıyı açtığım da Üstad karşımda idi. "Teşekkür ederim kardeşim" dedi ve kayboldu.

ÜSTAD HAZRETLERİNİN ASKER GİBİ HAREKETLERLE KILARDI NAMAZLARINI

Üstad Hazretlerinin arkasında çok namaz kıldım. Gayet ciddi, asker gibi hareketlerle kılardı namazlarını. Ekseri Emirdağ Çarşı Camiinin Minberinin solunda veya aynı caminin üst katında kılardı namazlarını. "İlâhî Yâ Rabbi, İlâhî Yâ Rabbi" diye başlardı namazına. Böyle "İlâhî Yâ Rabbi!" dediği zaman biz sarsılırdık arkasında. İnsanın tüyleri diken diken olurdu vallahi... "İlâhî Yâ Rabbi!" dedi mi başı öne düşer, sanki O, O değıldir artık. Hep böyle kılardı namazlarını.

ALLAH'IN İNAYETİNİ, ÜSTAD'IN HİMMETİNİ ANLATIYORUM SİZE

Afyon Mahkemesinden hemen önce, 1948 senesi çok sıkıntılı bir zamandı Emirdağ'da. Üstad Hazretlerinin en zorlu senesidir 1948. Emirdağ'da polisler, sivil taharri memurları falan kaynıyordu. Şimdi anlatacağım hadise o sene olmuşt u.

Üstad henüz daha Emirdağ'da... Bir gün orman davalarından dolayı mahkemedeyim. Fethi Önkaya diye bir ceza hâkimi var. Jandarma Kumandan Vekili Vehbi Çavuş geldi, hâkimle bir şeyler görüştü. Sonra hâkim bey beni çağırđı "Mustafa Bey gelir misin?" dedi. "Vehbi Çavuşla gideceğiz bir işimiz var" dedi. Hükümet binasından dışarı çıktık. Vehbi Çavuş'a "Ne oldu?" dedim. "Efendim sizin eve gideceğiz" dedi. Eve gideceğiz deyince hemen aklıma geldi, ailem doğum yapmak üzereydi; "Aman bir şey mi oldu?" dedim. Neyse ev yakındı zaten vardık. Baktım iki jandarma kapıda duruyor...

Eve girdik, baktım bir zabıt varakası yapılmış. “Gerekli aramalar...” diye yazıyordu. Benim bir şeyden haberim yok... Meğer bizim ormanda çalışan bir memur vardı. İyi niyetli bir insan değildi. O sebeple ona pek vazife vermezdim. İçki de kullanırdı. Çoluk çocuğuna da acırdım. O memur bundan rahatsız olmuş, “Bu da onlardandır” diye beni Afyon Ağır Ceza Mahkemesi Savcılığına şikâyet etmiş. Oradan bir yazı geliyor Emirdağ’ına. O yazıya istinaden evimiz, çalıştığım daire aranıyordu şimdi. Evde bir şey çıkmadı.

Rahmetli Mehmed Çalışkan -ki onun çok büyük hizmetleri vardır- bana Asâ-yı Mûsa, Siracinnur, Zülfikâr, Gençlik Rehberi, İhtiyarlar Risalesi vermişti. Ben onları -doğrusunu söylemek lazım- okuyamadım. Benim deri bir çantam vardı, ben o kitapları ona koymuş, dairedeki bir pencerenin arkasında bulunan askıya asmıştım. Jandarmalar bütün daireyi gezdiler, hiçbir yer bırakmadan aradılar. Hatta hayvanların saman-ot yığınları arasına kadar arandı, bir şey bulamadılar. Ben arada bir bakıyorum, çanta hala orada duruyordu. Arama bittikten sonra memurlar yaptıkları vazifeleri zabta geçirdiler. Mahkemede “Sen böyle yardımlar yapıyormuşsun” diye sordular bana. “Evet, yapıyordum” dedim. “Niçin?” dediklerinde “Yaşlıydı, saygım vardı” dedim. İfadem bu oldu mahkemede.

Derken bir akşamleyin PTT memuru geldi. Elinde kırmızı mühürlü bir yıldırım telgraf vardı. Baktım, o beni şikâyet eden memur için, “Genel Müdürlük emriyle görevden alınmıştır” diye bir talimat yazıyor.

Şimdi işin sırrını, Allah’ın inayetini, Üstad’ın himmetini anlatıyorum size. Aramadan bir gece önceki sabah vaktinde, sobanın başında otururken hafif dalmışım. “Tık” dedi kapım açıldı. Bir baktım Üstad Hazretleri. Heyecanla geldi, benim etrafımı şöyle bir dolaştı, kayboldu...

MEMUR OLDUĞUM İÇİN AFYON HAPİSHANESİNE GİRMEKTEN KURTULDUM

1948 senesinde Emirdağ’ına çok sayıda polis geldiğini söylemişim. O polislerin başında Şeref Kılıçtakan diye bir arkadaş vardı. Sonra onu Van’a tayin ettiler. Haydarpaşa Lisesinden mezundu. Yedek Subay Okulunda benim arka sıramda oturuyordu. O sonra polis kolejiye gitti. Anlattığım şikâyet olayından sonra benim zabtımı tutan ve Vilayet İdare Heyeti’ne veren odur. Devlet Erkânı beni çok yakından tanıyorlardı. Demişler ki savcıya “Bu adam memuru yahu, bunu idare edin. İdare Heyeti’nden geçmesi lazım bunun.” İdare Heyeti Valinin başkanlığında daire başkanları ile toplanırdı. Neticede Âdem-i mesuliyet kararı verdiler bana. Ben o şekilde Afyon Hapishanesine girmekten kurtuldum. Ziraat Müdürü Hasan Bey, Allah ondan razı olsun, çok yardımcı olmuş o zaman.

ÜSTAD HAZRETLERİNİN EMİRDAĞ’DAN AYRILIŞININ EN SON ŞAHİDİYİM

Üstad Hazretlerinin Emirdağ’dan ayrılışının en son şahidiyim ben. Galiba 1948 Mart ayı olacak. Havanın açık olduğu bir gündü. Hayri Gencer geldi “Mustafa Bey, Üstad Hazretleri gidiyor” dedi. “Nereye gidiyor?” dedim. “Afyon’a alıyorlar” dedi. Sonra, “Ben helalleşemedim, nasıl yapalım?” dedi. “Yola çıkalım, Emirdağ’dan bir-iki kilometre ileri gidelim, kimsenin haberi olmadan vasıtasını durdurup vedalaşalım” dedim. Yeşil brandalı, kasası kapalı bir kamyon... O zaman böyle kamyonlar belediyelerde vardı. Şoförün adı da Emrullah. Her şey olduğu gibi gözümün önünde hala... Hayri Gencer’le çıktık yola, 500 metre sonra elimizi kaldırdık, “Dur!” dedik. Şoför Emrullah bizi tanıyor. Şoför mahalline oturtmuşlar Üstad Hazretlerini. Başta Vehbi Çavuş, ortada Üstad Hazretleri, öbür tarafta da şoför Emrullah vardı. Arkada ise Risale-i Nur Şakirtleri... Tabi en başta Çalışkanlar... Ama biz onları göremedik.

Kamyon durdu. Vehbi Çavuş indi aşağıya. “Ne istiyorsun Mustafa Bey?” dedi. “Hiçbir şey yok” dedim. “Sen bizi tanıyorsun, bizim ona hürmetimiz, saygımız sonsuz, helalleşemedik, elini öpeceğiz, duasını alacağız müsaade ederseniz” dedim. “Peki, sorayım kendilerine” dedi. Sordu. İndi Üstad Hazretleri sarıldı bize, öptü, gözleri yaşardı, Emirdağ’ına dua etti. Bir şey konuşmadık. Afyon hapishanesine doğru yola devam ettiler.